

GÜN GEÇTİKÇE ARTAN ÖZLEM

Mehmet BOZOĞLAN – Ferman KILIÇ

Mersin Üniversitesi'nde okumanın en güzel taraflarından biri kuşkusuz İLKİYAR ile tanışmak tı. Üniversitede çeşitli zamanlarda kurduğumuz stantlar, bu stantlarda yeni gönüllü arkadaşlar ile tanışmak, sene başlarında toplantılarda, pikniklerde yeni gelen arkadaşlara İLKİYAR' ı anlatmak hafızamızda büyük bir yer edinmişti. Bahar şenlikleri öncesi Ata hocamızla yaptığımız geleneksel kortej yürüyüşleri, projelere hocamızın aracılığıyla yaptığımız yolculuklar, yol boyunca hiçbir an sıkılmadan yaptığımız sohbetler bizler için harika ve unutulmaz anlardı. Hafızamızda apayrı bir yer edinen bu anları Mersin Üniversitesi'ne gelir gelmez İLKİYAR Topluluğunu kuran Ata TEZBAŞARAN hocamıza borçluyuz.

Ata hocamızın kurduğu bu topluluk sayesinde birbirinden değerli, fedakâr arkadaşlar ile yollarımız kesişti. Ankara'ya giderek elimizden geldiğince projelere destek vermek, Ankara'da da yeni gönüllü arkadaşlar ve hocalarla tanışmak ve ekip olup yollara düşmek öyle güzeldi ki, hayatımızda unutamayacağımız samimi anlar yaşamıştık Ata hocamız sayesinde. Kişiliği, duruşu, çalışkanlığı, dürüstlüğü ve kocaman sevgisiyle kendisini çocuklara, öğrencilerine, eğitime adanmış, çocuklarla

birlikte olmaktan büyük mutluluk duyan, kişisel, mesleki, topluma hizmet uygulamaları kapsamında bizlere yol gösteren, çok örnek bir kişiliği vardı rahmetli hocamızın.

Geçen hafta Yatağan-Turgut'a kabir ziyareti yaptık. Bu çiçeklerle nereye böyle evladım?" sorusunu soran tanımadığımız insanlara, "Öğrencilerine, ülkemizin dört bir yanındaki çocuklara, bilime önemli katkılar sunan, hayatlarımızda büyük izler bırakan hocamızın mezarını ziyaret için buraya geldik." cevabını vermiştik. Hocamızın bizde bıraktığı izleri, üzerimizde olan hakkını konuştuk uzun bir

süre. Mersin Üniversitesinde bulunduğu 10 yıl boyunca her projeye katılmaya çalışan ve her projeye aracı ile yola çıkıp beraberinde 4 gönüllüyü götürmesi ve geri getirip evlerine kadar bırakması onu çok özel kılan hatıralardan sadece biriydi. Yolculuk boyunca sorduğu sorular ile ufukumuzu açmış ve çok değişik açılardan bakmamızı sağlamıştı hayata. Espritüel yanıyla kolayca güldürmesini bilirdi bizleri. Bazen açtığı müziklere kendisi de ortak olur ve bu yaştaki müzik tutkusuna hayran olurduk

yolculuk boyunca. Uzun yolculukların sorduğu sorularla, hep birlikte söylediğimiz şarkılarla, proje izlenimlerimizi sunarak güzel sohbetler eşliğinde nasıl bittiğini anlamazdık. 2014 Konya Projesi dönüşü, “Tuz Gölü’ nün en derin yeri ne kadardır?” sorusunu bizlere yöneltmişti. Defalarca cevap hakkı tanınmasına rağmen bizler doğru cevap verememiş ve sorunun cevabını hocamızdan duyunca inanamamıştık bir keresinde ve bunun üzerine hocamız Mersin’ e dönerken aracını Tuz Gölü’ne yanaştırmış ve “Buyurun bakın” demişti bizi bir kez daha şaşırtarak. Kendimizi bir anda Tuz Gölü’nde bulmuştuk ve çok sevinmiştik böyle güzel bir mola verdiğimiz için. Biz birkaç anı fotoğrafı çektirirken kendisini o an yakınımızda göremediğimiz için orada kendisiyle fotoğraf çektirememiştik. Proje dönüşlerinde konferans salonlarında yaptığımız proje değerlendirmelerine meslektaşlarıyla katılır, her birimizin izlenimlerini hiç sıkılmadan dinler ve kendisi de katkı sunardı bu eşsiz atmosfere.

Üniversite sıralarında ders anlatış tarzı, konu hâkimiyeti, öğrenciyi aktif kılan yaklaşımı rol model olmasını sağlamıştı gönüllerimizde. Konunun iyi anlaşılması için farklı öğretim yöntemlerine başvurur, konuyu günlük hayatla ilişkilendirir, bolca örnekler vererek hafızamızda daha kalıcı olmasını sağlardı anlattıklarının. Sadece dersliklerde değil kampus önlerinde, bahçelerde de farklı konulardan sohbetler açar ve bizlere kendimizi çok değerli hissettirirdi.

“Bir öğretmenin öğrencisinden daha çok öğrenme sorumluluğu vardır.” sözü bizlerin hayatına o kadar etki etti ki apayrı bir öneme sahip olmasını sağladı üniversite zamanlarımızda. Bu söz odalarımızın en güzel köşesinde yer almayı hak etmişti elbette. Bir keresinde bir konuyla ilgili görüşünü almak için odasının kapısını çalmıştık. Odası kalabalıktı ve hocamız telefon görüşmesi yapıyordu. Biz müsait olmadığını anlayıp tam dışarı çıkıyorduk ki elini kaldırdı ve masasından kalkıp yanımıza gelip elimizi sıktı ve içeri buyur etti. Bu kadar yoğunken bizi böyle karşılaması o kadar etkilemişti ki bizi, hafızamızdan silinmeyecek bir kıvama girmesini sağlamıştı gönüllerimizde.

Projelerde çiviye tek eliyle açıp çocukları ve biz gönüllüleri kendisine hayran bırakan marifetini, Eğitimde Motivasyon etkinliklerinde sorduğu anlamlı sorular ile çocukları düşündürten ve

etkinlik boyunca hepimizi güldürüp aktif kılan tarzı kendisini çok özel kılmıştı elbette. Yatılı okullarda yemekleri çocuklarla birlikte yerken nasıl da mutlu görünürdü. Bu kadar projelere sadık, her koşulda proje kaçırmamaya çalışan ve projelerde yılların birikimini kısa bir zaman zarfında harmanlayıp herkese yansıtan bir adanmışlık öyküsünü doğrusu pek görmemiştik o günlerde. Hüseyin hocamızla bize göre en büyük ortak noktaları buydu.

Özgül hocamız geldiğimize çok memnun bir halde bir yerlerde oturup muhabbet etmeyi teklif ediyor. Bu güzel teklife elbette “Evet” diyoruz. Hocamızın kendisine bıraktığı vasiyetten söz ederek başlıyor konuşmasına. “Hayatında müziği ve yazmayı bırakmayacaksın.” sözüne sadık kalmaya çalıştığını belirtiyor. Bu sözü yerine getirirken kendisinin müzik ve yazma yönlerinin geliştiğini ve çeşitli eserlere imza attığını ifade ediyor, abisi sayesinde. Ata hocamızın müzik tutkusunun yüksek seviyelerde olduğunu, birçok enstrüman çaldığını beste yaptığını ve şarkı söylediğini öğreniyoruz. Müziksiz bir hayatın çok eksik olacağını tembihlemişti.

Aracına çok bağılıydı. Kendisi için büyük bir değeri olan bu aracın artık değiştirilme zamanı geldiğini söyleyenlere “Sen 40 yıllık eşini değiştiriyor musun?” yanıtını vererek kocaman gülümsemeler yayılmasını sağlardı ortama. Parçalarını kendisi değiştirir ve bir sorun çıktığında kendisi ilgilenirdi.

Sade yaşamı tercih eden mütevazı bir kişiliğe sahipti. İnsanlarla yakından ilgilenmeyi ve insanları değerli hissettirmeyi çok önemserdi. Geldiği makam-mevkiin konuşulmasını istemezdi. Okulları gezmeye giderken çevreden araç arayışına girmesi ve görev bitiminde aracın deposunu doldurup sahibine iade edişi, kendisini övenlere kulak asmaması ve konu buna gelince konuyu değiştirmeye çalışması sadelik yaşam tarzı belirtilerinden sadece birkaçıydı.

Çocukların, gönüllülerin ve arkadaşlarının dünyasında apayrı bir yer edinmişti. Bilim Otobüsü ile bir köyden başka bir köye gittiğimiz Eylül projelerinde yolda çocuk gördüğü an otobüsü durdurur ve çocukları selamlayıp ellerine birer kitap ve dergi verirdi. Kars'ta kahvaltı için durduğumuz bir mekânda kahvaltı için çayları o ısmarlamış ve işyeri sahibinin çocuklarına da birer kitap ve dergi verişi kolay kolay unutamayacağız anlardan biriydi. Doğrusu çocukların babası da o an öyle duygulanmıştı ki yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

2014 Eylül Projesi öncesi hastanede tedavi görürken ısrarla uzaklarda kendisini bekleyen çocukların yanına gitme isteği ile yanıp tutuşuyordu. Hasta haliyle yanındakilerin karşı çıkışlarına rağmen doktorlara ve yakınlarına “Beni çıkarın artık. Beni bekleyen çocuklar var.” diyerek çocuklara olan tutkusunu ifade etmişti aslında. 2014 Eylül

Projesinde Van’da gittiğimiz bir yatılı okulda Hüseyin hocamız Öğretmenler Odasında Ata hocamıza çok geniş yer ayırıp aramızdan zamansız ayrılışını anlattığında zaman bizim için sanki durmuş ve kendimizi çok kötü hissetmiştik tüm gönüllü arkadaşlarla. Zamansız bir ayrılığın bizde yarattığı hüznün içinde başımızı önlere eğmiş ve gözyaşlarımızı tutmaya çalışmıştık. Gözlerimizin dolduğu anlardan biriydi.

Özgül hocamız da öğretmenlik mesleğiyle ilgili deneyimlerini aktarıyor büyük bir heyecanla. Öğretim yöntemleri konusunda bizlere farklı bakış açıları sunuyordu. Sevgi ve saygının hayatta çok önemli değerler olduğunu, bu değerlerin hayatı daha anlamlı ve yaşanabilir kıldığını, çocukları kazanmak gerektiğini ve çocuğun dünyasına girebilmek için çocuğa o güveni verebilmek gerektiğini ifade ediyor. Bu hayatta iz bırakıp gitmenin ayrı bir öneme sahip olduğunu vurguladı. O kadar güzel anılar dökülüyordu ki zamanın nasıl akıp geçtiğinin farkında değiliz. Bir yerlere gitmemiz gerekmesine rağmen ileri bir saate öteliyoruz bir gün öncesinden yapılan daveti ve fazla konuşmamaya çalışıyor, daha çok hocalarımızın anılarını duyma ihtiyacı hissine kapılıyoruz ve tabi ki “İyi ki geldik. İyi ki buradayız.” diyoruz içimizden defalarca.

Değerli hocamızın söylediği hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemeden ve dikkatli bir edayla dinlemeye devam ediyoruz. Sıradan sorular yerine insanı düşünmeye sevk eden soruları tercih ettiğini ifade ediyor. Bu sohbet 2 sene önce Umut abimizin bizlere Ata hocamızla ilgili anlattığı anıları hatırlatıyor. O gün de büyük bir dikkatle Umut abimizi dinlemiş ve sanki kendimizi Ata hocamızın karşısında bulmuştuk bir an. Bir süre sonra Özgül hocamızın oğlu Cafer Can da yanımıza geliyor ve dayısıyla ilgili anılarını anlatıyor bizlere. Genel Müdür görevindeyken Belediye Başkanı arkadaşını ziyarete gittiğinde oradaki sekreterin kendisini vatandaş sanıp içeri almak istememesi anısını da ilk kez orada dinliyoruz.

Ata hocamız adına ithaf edilen kitabın önsözünü okutuyor bize ve gözümüz satırlarda gezinirken duygulanıyoruz. Bu güzel gelişmeleri duydukça hocamızın aslında insanlarda ne kadar da büyük izler bıraktığına yakından şahit oluyor ve yaptıkları güzelliklere hayranlık duyuyoruz bir kez daha. Özgül hocamız bizleri

daha kalabalık görme ve anma günü düzenleme teklifini sunuyor ve bu vefa teklifi karşısında çok gururlanıyor ve heyecanlanıyoruz elbette. Önümüzdeki yıl için böyle bir buluşmanın gerçekleşeceği heyecanı ile zamanımıza ayrı bir renk katıyor ve ona olan vefa borcumuzu elimizden geldiğince yerine getirmeye çalışmamız gerektiğini düşünüyoruz.

Proje sonraları Bilim Otobüsünde izlenimler alınırken mikrofonu eline en son alıp, her zamanki koltuğunda dizlerini kırıp yüzünü bizlere dönerek yaptığı toparlayıcı konuşmalarını o kadar çok özlüyoruz ki zamansız aramızdan ayrılışının sancılarını yaşıyoruz özellikle yaklaşan ölüm yıl dönümlerinde Ata hocam. Yazılan kitapların adına ithafı, adına onlarca Anı Kitaplığı kurulması bıraktıkların karşısında az kalıyor. Her daim çok özleniyorsun ve sana olan özlemimiz gün geçtikçe artacak. İyi ki hayatımıza girip büyük izler bıraktın bizde büyük insan. Mezarının başında saygıyla ve minnetle bir kez daha eğiliyoruz.

Mehmet Bozoğlan - Ferman Kılıç

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İLK YAR web sitesinden kredi kartınızla bağış yapabilirsiniz www.ilk yar.org.tr/nasilyardimederim/kredikarti bağlantısıyla İş Bankası üzerinden güvenle bağışınızı gerçekleştirebilirsiniz.
2. İLK YAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLK YAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına "Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı" yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres-

- <https://www.classy.org/campaign/İLK YAR/c164385>

3. E-postalarınızda www.İLK YAR.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLK YAR'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (İLK YAR.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İLK YAR izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.